

forskjellige Vædringsforslag. Her have som sagt alle otte, som anbefale Lovforslaget, været enige om de enkelte Grunde til at gjøre det. — Jeg vil derpaa gaa over til nærmere at søge at imødegaa den ærede sidste Taler og navnlig henholde mig til hans Mindretalsbetænkning. Han siger nemlig deri, at efter den nuværende Lovgivning og navnlig efter Loven af 28de Marts 1868 maa det blive afhængigt af vedkommende Kommunalbestyrelses egen Beslutning, om de overhovedet ville have Sundhedsvedtægter. Det er jo fuldkommen rigtigt og tillige, at det afhænger af dem at ophæve bestaaende Vedtægter. Det er ogsaa fuldkommen rigtigt. Men saa tilføjer han, at nu vilde denne Kommunerne Ret haade til at raade over, om de ville have Sundhedskommissioner og til atter at afflatte dem, bortfalde i Følge dette Lovforslag. Det er jo en komplet Misforstaaelse. Her er jo slet ikke Tale om Sundhedsvedtægter i Almindelighed eller om Sundhedskommissioner i Almindelighed eller i det Hele om Alt, hvad der ellers er Gjenstand for Sundhedsvedtægter, men her er kun Tale om et enkelt Punkt, og det er det at bekjæmpe ondartede smitsomme Sygdomme. Det er der slet ikke optaget Noget om i de forskjelligte Vedtægter. Jeg maa ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at efter denne Lov ville jo disse Forfrister ikke gjælde for et Sogneraad eller for en Sognekommune, for hvilke jo ellers altid Sundhedsvedtægterne ere gjældende, men for en hel Jurisdiktion, hvilket er en meget stor Forskjel. Tillige skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at de Omkostninger, som ellers ere en Følge af disse Sundhedsvedtægter i Sognene, og som naturligvis blive betalte af Sognene, her ikke blive betalte af Sognene, men derimod af Statskassen og af Amtet, og i det Hele maa jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at det er ikke alene efter denne Lov, at de af epidemiske Sygdomme forvoldte Omkostninger ikke blive betalte af Sognene, men ogsaa efter den nuværende Lovgivning skulle Udgifterne til de epidemiske Sygdomme i det Hele betales af Staten, saa det forekommer mig, at den Bemærkning, som det ærede Medlem sidst gjorde, falder aldeles til Jorden. Dernæst sagde det ærede Medlem, at efter denne Lov er Myndigheden til at beslutte det ene eller det andet blevet udvidet overordentlig meget. Det giver jeg ham fuldkommen Ret i, men det maa ærede Medlemmer give mig og Udvalget Ret i, at det jo netop har været Meningen med Loven, at der skulde kunne træffes energiske Foranstaltninger for at bekjæmpe saadanne epidemiske Sygdomme,

naar de kom, og Grunden til, at Lovforslaget er fremkommet, er jo den, at man hidtil har savnet Lovbestemmelser, som give Sundhedsautoriteterne Myndighed til at skride ind. Det har jo i det Hele været Meningen med Lovforslaget, at man skulde kunne træffe Foranstaltninger, hvorved man havde Udset til ikke alene at bekjæmpe Sygdommen, men ogsaa sørge for, at den ikke skrider frem og bliver farlig i en større Omkreds. Naturligvis er det en Udvidelse af Myndigheden, saaledes som det ærede Medlem nævnte forskjelligte Exempler paa, men det forekommer mig, at den Myndighed, som gives ved dette Lovudkast, der her foreligger, ikke er større end høist nødvendigt. Hovedsagen er jo egentlig den, at der skal træffes Foranstaltninger for at isolere og desinficere og saa tillige den væsentlige Ting, at naar man ikke kan tilveiebringe et Lokale, hvori man kan anbringe de Syge, skal man have Lov til at expropriere. Først vil man se med det Gode at faae, hvad man trænger til ved Henvendelse til den og den, men gaar det ikke, skal man have Lov til at expropriere. Det er ganske vist, at det er en Ubehagelighed for den Vedkommende, som det træffer, men jeg kan ikke indse Andet, end at naar der virkelig kommer en farlig Sygdom, er der ikke Andet at gjøre. For at lade Fattigfolk ligge og dø i de Lokaler, som de bebo, vilde jo kun bevirke, at Sygdommen udbredte sig og blev endnu mere ødelæggende. Jeg tror ikke, at der er forlangt Mere i Lovudkastet, end hvad man maa sige er høist nødvendigt. Dernæst har det ærede Medlem ogsaa talt om Udgifterne og fremhævet, at de vare saa store. Ja, naturligvis følger det af sig selv, at hvor der er Tale om Foranstaltninger, som man ikke har været bemyndiget til at gribe til, vilde disse jo ogsaa medføre flere Omkostninger, men saa maa det ærede Medlem ogsaa paa den anden Side se, at man maa kunne forvente, at Sygdommen vil blive hurtigere standset, saa at altsaa de store Udgifter, som man strax gjør, paa den anden Side spares, ved at Epidemien ikke griber saa vidt om sig, thi naar Sygdommen ophører tidligere, end den ellers vilde gjøre, spares der naturligvis Omkostninger senere. Tillige maa man ikke overse de Ulykker og den Sorg, der kommer over Familierne under en epidemisk Sygdom, og man maa derfor fra de lovgivende Forsamlings Side søge at træffe saadanne Foranstaltninger, at Sygdommen bliver hurtig begrændset, saa at der ikke kommer Mere ud af Sygdommen end høist nødvendigt. — Det ærede Medlem har i sit Foredrag henledet Opmærksomheden paa forskjellige